

Poemes

Articles

Plaers

Entrevistes

Recer

Equip

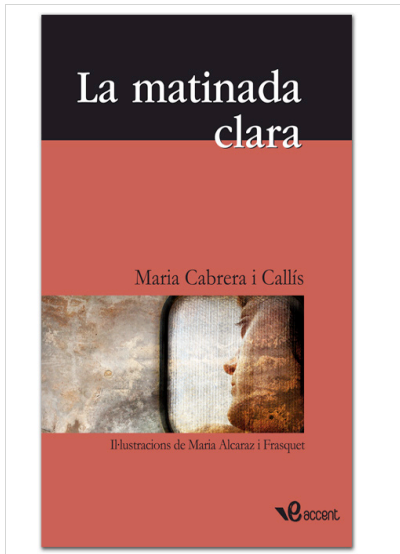
Col·labora

Contacte

Recer

Recomanats

La matinada clara, de Maria Cabrera

Xulio Ricardo Trigo

Ara, quan fins i tot l'avantguarda ens sembla clàssica, fa goig comprovar com algú torna a embolicar la troca sense deixar de banda la tradició i, alhora, ens crida sense pietat que el llibre que tenim a les mans és fill del seu temps. Davant els ancestros literaris hom pot badallar, abstenir-se o, si ha entès que la poesia també té un punt de responsabilitat, enfrontar-s'hi sense por un cop s'han assimilat els indicis de grandesa que som capaços de percebre als clàssics. Tot indica que l'actitud de **Maria Cabrera** amb el llibre que ens ocupa, **La matinada clara**, s'acosta a la darrera possibilitat i fa seva l'aventura que, al capdavall, hauria de significar escriure poesia a començaments del segle XXI. Aventura perquè, davant l'excel·lent tradició que atresorem, cada línia escrita pot esdevenir una mera replica sense sentit, un voler i no poder que a pocs acabarà important. Hem de dir ja, sense embuts, que *La matinada clara* és un llibre complex i notable, un recull de poemes que ve a afegir-se a altres veus —només dos exemples en boca de tots: **Laia Noguera** i **Anna Ballbona**— que redimensionen la poesia actual en català. Hi ha en els poemes de Maria Cabrera un esforç creatiu molt remarcable, un intent de retòrquer aquest vell llenguatge de la poesia, de tornar-li passió i configurar un discurs que s'avingui amb el moment actual del poeta, una manera eterna, al capdavall, de colpir els lectors.

Des dels primers poemes en prosa que obren el llibre l'autora ens fa sentir que el que llegirem a continuació és un al·luvió de paraules que han estat pensades i mesurades per prendre el vol cap a una modernitat que no hauria d'excloure la poesia. Aquest inici ens arrossega amb força, ens sorprèn per l'interès que sap despertar vers formes ja comunes, com poden ser un "gènesi" o una "biografia formal". Cabrera ens transmet la sensació de tenir coses a dir dins una proposta poètica que, segons crec, inclou el que hauria d'incloure aquesta mena de discurs. És a dir, una certa filosofia de la contemporanitat, un desig de descobrir i descobrir-nos en les paraules. Res estrany si atenem a l'única citació que fa a l'interior del llibre, un vers de l'interessant i innovador poeta gallec **Alfonso Pexegueiro**. L'impuls que rep el lector o la lectora el mou a assistir al pas dels versos amb ànim de desvetllar l'univers poètic que ens proposa. Maria Cabrera traça la seva biografia de desigs mentre anem quedant-nos amb versos solts de bella factura, però també plens de continguts. Imatges com "un poemari com un ventre obert emmig del claustre" o "d'un temps ençà tots els petons se m'han tornat avortament d'aurores" ens diuen de la potència verbal d'aquesta veu, nova encara, malgrat que uns quants anys enrere va guanyar el premi Amadeu Oller amb l'interessant poemari *Jonàs* (Galerada, 2002).

Però seria injust acabar aquest comentari sense esmentar la participació en *La matinada clara* d'una artista com **Maria Alcaraz**. Il·lustradora de llibres infantils i col·laboradora d'*El País* o *Malal·letra*, l'autora ha inundat el poemari amb una mostra significativa de la seva actual passió pel collage. Els resultats són exquisits, no sols perquè atorguen significats i textures imprevistes als poemes de Maria Cabrera, també perquè converteixen el llibre en una sorpresa constant.

<< Tornar

edemà
setmanari d'informació general

la tribuna digital del demà
esdebat

lletra
La literatura catalana a Internet

mp música de poetes

PREMIS BLOCS CATALUNYA

Articulistes

Alessandro di Prima

Anna Fenoy

David Madueño

Eva Alloza

Ivette Nadal

Lluís Calvo

Pau Alabajos

Ricard Ripoll

Xulio Ricardo Trigo